ואי סלקא דעתך מחצות דאורייתא היא היכי

מקדמינן (והיכי מאחרינן) אלא אמר ר' יוחנן ממשמע שנא' יכל הלילה איני יודע שהוא עד

הבקר ומה ת"ל עד הבקר תן בקר לבקרו של

לילה הלכך בכל יום תורמין את המזבח

בקריאת הגבר או סמוך לו בין מלפניו בין

מלאחריו סגיא ביוה"כ דאיכא חולשא דכ"ג'

עבדינן מחצות וברגלים דנפישי ישראל ונפישי

קרבנות עבדינן מאשמורת הראשונה כדקתני

מעמא לא היתה קריאת הגבר מגעת עד שהית'

עזרה מלאה מישראל מאי קריאת הגבר רב

אמר קרא גברא רבי שילא אמר קרא תרנגולא

רב איקלע לאתריה דרבי שילא לא הוה

אמורא למיקם עליה דרבי שילא קם רב

עליה וקא מפרש מאי קריאת הגבר קרא

גברא אמר ליה רבי שילא ולימא מר קרא

תרנגולא א"ל אבוב לחרי זמר לגרדאי לא

מקבלוה מיניה כי הוה קאימנא עליה דר'

חייא ומפרישנא מאי קריאת הגבר קרא גברא

ולא אמר לי ולא מידי ואת אמרת לי אימא

קרא תרנגולא א"ל מר ניהו רב נינח מר א"ל

אמרי אינשי אי תגרת ליה פוץ עמריה איכא

רב" ולא מורידין המעלין בקדש ולא מורידין האמרי הכי א"ל ⁰מעלין בקדש

תניא כותיה דרב תניא כותיה דרבי שילא

תניא כותיה דרב גביני כרוז מהו אומר

"עמדו כהנים לעבודתכם ולוים לדוכנכם

וישראל למעמדכם והיה קולו נשמע בשלש

פרסאות מעשה באגריפס המלך שהיה ייבא

בדרך ושמע קולו בג' פרסאות וכשבא לביתו שיגר לו מתנות ואעפ"כ כ"ג משובח

ממנו דאמר ימר וכבר אמר אנא השם

ונשמע קולו ביריחו ואמר רבה בר בר חנה

א"ר יוחנן מירושלים ליריחו י' פרסי ואע"ג

דהכא איכא חולשא והכא ליכא חולשא

והכא יממא והתם ליליא דא"ר לוי מפני מה אין

קולו של אדם נשמע ביום כדרך שנשמע בלילה

מפני גלגל חמה שמנסר ברקיע כחרש המנסר

בארזים והאי חירגא דיומא לא שמיה והיינו

דקאמר נבוכדנצר יוכל דייִרי ארעא יי(כלא)

חשיבין ת"ר אלמלא גלגל חמה נשמע קול

ל) [ברכות כח. וש"נ],
 גיר׳ ע"י שהיה מהלך
 בלילה, ג) לקמן לט:,
 לן ללהן,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ומה מ"ל עד הבקר כו' מן השכמה ואילך. נ"ב פי' מן השכמה

המתרת:

מוסף רש"י

א"ר יוחגן. גרס ולא גרסינן אלא (זבחים פו:).

ממשמע שנאמר כו'. כלומר קראי כדרב מיתר*צי*

ולאשמועינו דחלות עושה

עיכול בשרירי (שנתקשו.

עיטול כשורים (שמתקהה עי זבחים שם) דקודם חלות הן בכלל הקער ומחלות וחילך ראויין להרחה כדשו מעלים,

והרמה במעוכליו לגמרי

קודם חלות נפקה לן מהחי קרה (שם). ממשמע שנאמר כל הלילה.

. אברים ומהטירו עד הבהר.

מכל הלילה נפקא (שם). ומה ת"ל עד הבקר. לא נאמר אלא לענין הרמה

לומר שתורמין כל הלילה, והכי קאמר עד הבקר והרים, לפני הבקר והרים,

והרים, לפני הבקר והרים,
ולא מנן שיעור לדבר (נושם).
ולא מנן שיעור לדבר (נושם).
לילה. בוקרו של לילה
עלות השתר, בקר אתר
מן לו היינו השבתה, וכיון
דלין זמן לדבר לאל של
השבתה, הכל לפי צורך
השבתה, הכל לפי צורך
השבתה יש בידך לעשות,
הבל כל יוומא בקרות
הבנה או ממון לו לפיוי
הבר או ממון לו לפיוי

או לאחריו סגי (שם). ביום

הכפורים. שכל הענודה

מוטלת על כהן גדול ואיכא חולשא ולריך להקדים יותר

תוחות וברגלים דנפישי ישראל. כדקתני סיפא ולא היתה קרות הגבר

מגעת ברגלים עד שהיתה

עזרה מלאה מישראל (שם)

מורידין. מקרא ילפינן לה נמנחות נפרק שתי הלחס שבת כא:). וכבר אמר

אנא השם. כלומר וכבר

היה מעשה שהלך קולו עד יריחו (לקמן לט:).

מעלין בקדש

ומחלות ואילך להרמה כדשן

אם ללמד בא כל המקרא שיהא מעלה קח א מיי פ"ז מהלי כלי המקדש הלי ב:

תורה אור השלם ו. צַו אֶת אַהֲרֹן וְאֶת בָּנָיו לאמר זאת תורת העלה הוא העלה על מוקדה על הַמִּוְבֵּחַ כָּל הַלִּיְלָה עד הַבַּקֶר וְאֵשׁ הַמִּוְבֵּחַ ויקרא ו ב תוקד בו: 2. וְכָל דְּיְרֵי אַרְעָא כְּלָה חֲשִׁיבִין וּכְמִצְבְּיֵה עֲבֵר בְּחֵיל שְׁמֵיָא וְדְיְרֵי אַרְעָא וְלָא אִיתִי דִּי יְמַחֵא בִּידַה וְלָא אִיתִי דִּי יְמַחֵא בִּידַה וְיֵאמֵר לֵה מָה עֲבַדְתִּ: דניאל ד לב

רבינו חננאל ואקשינן וכיון דמדאורייתא מחצי הלילה חובת ההרמה, היכי מקדמינן לה והיכי מאחרינן לה. ופריק ר' יוחנן ממשמע שנאמר כל הלילה איני יודע שעד בקר לילה הוא, למה הוצרך עוד לומר עד בקר, אלא הכי קאמר, תן בקר לבקרו של לילה. כלומר, אינו ממש כל הלילה אלא בין מקודם בין מאחרי כן כשר. הילכך בכל יום תורמין את המזבח בקריאת הגבר או סמוך לו סגיא, לפי שדשן המזבח הזה. ביום הכפורים דאיכא חולשא (וכ"ג) ודכ"גו קרבנות הרבה י והדשו מרובה מקדימיו מאשמורת הראשונה. קרות הגבר רב אמר קרא נברא ר' שילא אמר קרא תרנגולא. תניא כמר ותניא כמר. אבוב לחרי זמר גורדאי לא קיבלוה. כמו זמר [ל]אנשים פעוטים אינו ערב להם (אלא) [ולא] מחזירין עליו. וכן אי תגרת ליה פוץ עמריה. אמר פעם אחת נשכר עני בן טובים אצל בעל הבית שלא היה מכירו נותן לו צמר לנפצו, ונעצב הנשכר שהגיעה לזו הפחיתה. והרגיש בעל יה הבית וא״ל הניחהו. והשיב לו מאחר שנשכר הנח ינפץ הצמר. גביני כרוז. נשמע קולו בג' פרסאות. וכהן גדול משובח ממנו . דאמר ומרז וכבר אמר אנא השם ונשמע קולו ביריחו, שהוא [י׳] פרסאות, וכהן גדול איכא חולשה דתענית, והוא ביום, שאין הקול נשמע ביום כמו בלילה. פי׳ אחרי שהזכיר בלילה. פי׳ אחרי שהזכיר השם בחשאי בקול נמוך והבליעו בנעימת אחיו הכהנים אמר בקול רם חטאתי כו׳. ירושלמי בראשונה היה אומר השם בקול רם משרבו הפריצים בקול זם משובו הפויצים לא היה אומרו אלא בקול נמוך. ת״ר ג' קולן

הולך מסוף העולם ועד

היבי מקדמינן והיבי מאחרינן. רש"י לא גרס היכי מאחרינן ונראה לי דשפיר גרם ליה דכיון דזמנו קבוע מחלות ואילך היכי מקדימין ברגלים ובכל יום היכי מאחרין דמשמע שלעולם היו רגילים

> מקדימין למצות וכי היכי דתמיד של שחר זמנו עד ד' שעות ואפ"ה היו מקדימין בהאיר המזרח דהיינו מתחילת זמן שקבעה לו תורה ה"נ אמאי מחחרינן ליה לכתחילה עד קרות הגבר: אלא א"ר יוחנן ממשמע שנאמר בו'. נפ' המונח מקדש (ובחים דף פו:) לא גרם רש"י אלא ופירש דרבי יוחנן מתרך לקראי כרב חליו להקטרה וחליו להרמה מיהו היינו דוקא בשרירי וגבי הרמה מקרא אחרינא נפקא לן דכתיב עד בקר תן בקר לבקרו של לילה ומוקמינן ליה בהרמה ולא מסרן הכתוב אלא לחכמים להיות משכימין כל מה שירצו לפי הצורך וקשה דקרא דעד בקר דכתיב בהקטרה היכי מוקמינן ליה בהרמה ועוד דבכל הספרים גרסי׳ אלא ויש פירושים אחרים של רש"י שפירש בהם דגרסינן אלא ופירש דרבי יוחנן פליג אדרב וס"ל דכל הלילה קאי אהקטרה וקאי אהרמה דכל הלילה כשר להקטרה כשאין דשן וכשר להרמה אם יש דשן מעוכל וגבי הקטרה כתיב בקר מיותר לומר תן בקר לבקרו של לילה והיינו בשרירי דחלות עושה עיכול והכי מידריש קרא תן השכמה אחת לבקרו של לילה ובקרו של לילה הוא עמוד השחר ונתן לך הכתוב בקר אחר לומר שאין לריך להקטיר מן השכמה ואילך וכיון שלא קבע זמן לאותו בקר על כרחך הוא חלות לילה שמע מינה דבשרירי תלוי בחלות ובדשן מעוכל דלית ביה ממשא כל הלילה והרים אבל אית ביה ממשא כל הלילה והקטיר וכן פירש רש"י בכאן ובפ׳ שני דמגילה (דף כ:) דקאמר כל הלילה כשר להקטרה קשה אמאי לא האמר נמי להרמה וי"ל משום דבשום פעם לא היו רגילין לתרום קודם אשמורה הראשונה לא קתני ליה: משום חולשא דכ"ג עברינן מחצות. משמע דאפי׳ תרומת הדשן שהיא עבודת הלילה אינה כשירה אלא בו ולהכי מקדמינן ליה כדי שינוח בין עבודה זו לעבודת היום וריב"א

המונה של רוְמִי ואלמלא קול המונה של רומי פירש דלא גרסי׳ כ״ג אלא הכי גרסי׳ נשמע קול גלגל חמה ת"ר שלש קולות הולכין משום חולשת דכהן קודם שהכהן מסוף העולם ועד סופו ואלו הן קול גלגל חמה התוכם וקול המונה של רומי וקול נשמה בשעה שיוצאה מן הגוף וי"א אף לידה **סגרת ליה פוץ עמריה**. אם נשכרת אצל אדם למלאכת יום כל מלאכה שיטיל עליך ואפילו היא בזויה כגון ניפוץ צמר שהיא מלאכת נשים עשה לו אף אני מאחר שהתחלתי בפעולותיך אגמור: **ולא מורידין.** גנאי הדרשה הוא שארד אני ויקום פחות ממני לגומרה: **גביני כרוו.** גביני המכרץ: דאמר מר. לקמן בפ"ד (דף לט:): כבר אמר אנא השם. כבר פעם אחת היה מעשה שהיה כ"ג

ואי דאורייתא הוא היכי מקדמינן גרסינן. ולא גרסינן היכי מאחרינן הלא כל חליו ראוי להרמה ומה לנו אם יאחר: היכי מקדמינן. אפילו דשן המעוכל יפה והא אמרת חליו להרמה אלמא אין חלי לתרום בקרות הגבר סמוך לו מלפניו או מלאחריו ואמאי והא זריזין - הראשון כשר לכך: **אלא א"ר יוחנן.** לא תימא חציו לכך וחציו לכך

אלא הכי דריש הכתוב הכשר כל הלילה בין להקטרה שאין מעוכלין בין להרמה אם יש דשן מעוכל וחלות דעושה עיכול באברים שמשלה בהן האור מהכא נפקא ממשמע שנאמר בהקטרה כל הלילה על מוקדה איני יודע שעד הבקר קרוי לילה: ומה מ"ל עד (h) בקר תן השכמה אחרת לבקרו של לילה. בוקרו של לילה הוא עלות השחר ונתן לך הכתוב בו בקר אחר לומר שאין לריך להקטיר מן השכמה ואילך וכיון שלא נתן זמן באותו בקר על כרחך הוא חלות לילה הלכך הואיל וכל הלילה כשר להרמה קבעו חכמים זמנה הכל לפי שעה בכל יום דלא נפישי קרבנות ורב להם היום בקרות הגבר סגי: ביוה"ל דחיכה חולשת דכ"ג. שהרי עליו לבדו הוח מוטל לריך להשכים יותר: דנפישי קרבנות. ורב הדשן במקום המערכה ולריך להעלות את הדשן לתפוח לאחר ההרמה כדתנן במסכת תמיד (דף כח:) מעלין האפר לתפוח ותפוח הוא גל של אפר כמין תפוח של ענבים הנדרך בגת ששם כנסו אפר של כל ימות החג והוא באמצע המזבח ופעמים שהוא עליו כג' מאות כור לפיכך לריך להקדים לתרום מאשמורה הרחשונה: קרח גברת. מכריז הממונה על הכרוז ואומר עמדו כהנים לעבודתכם כדקתני בברייתא בשמעתין: רב איקלע לאתריה דר׳ שילה. ולה היו מכירין אותו: לה היה אמורא. מתורגמן העומד לפני חכם הדרשן והחכם לוחש לו לשון עברית והוא מתרגם לרבים לשון שהן שומעין: וקח מפרש קרות הגבר הרא גברא. נפל לו בתוך הדרש שלחש לו ר' שילה קרות הגבר לשון עברי והוא תרגם לרבים קרא גברא: אבוב לחרי ומר. חליל שהוא חשוב לפני בני חורים זמר נאה וערב: לגרדאי לא קבלוה מיניה. בא אלל גרדיים לשורר ולחולל להם לא הוכשר בעיניהם. ומשל הוא כלומר פירוש זה שפירשתי לפני שרים רבים פעמים רבות ולא מיחו בידי עכשיו פירשתי לפניך שאינך גדול כמותם ולא קבלתו: מר הוא רב. שאתה רגיל לקום ולתרגם לפני ר׳ חייא שהוא

דוֹדך: נינח מר. לך ושב בכבודך

שאיני כדאי שתהא מתורגמני: אי

תום' ישנים תן בקר לבקרו. אצל לא משמע לפרש ליתן נקר שני לשריפתן, שהרי אין מתעכבין כל כך להתעכל. משום חולשא דכהן גדול. מכאן משמע שהיה כהן גדול עושה תרומת הדשן, והא דחשיב עלה לחמו פיים במשנה. היינו בכל יום, דהכי נמי קתני מי שוחט מי זורק ומי מדשן, ואע"פ דלריך לקדש ידיו ורגליו לתרומת הדשן ואין זו מחשבון חמש ועשרה קידושין, (ו)זהו לפי

בו כבלילה: והאי חירגא לא שמיה. והאי פסולת הנסורת והוא נראה בעמוד של חמה דיומא ממש: לא שמיה. כן שמו לשון אין: ני"ל שהיתה בעוד לילה קודם שיתחיל עבודת היום היה יכול ללאת חוך לעזרה. והפייט שפייט בסדר יוה"כ שהיה שם פייס לתרומת הדשן. ללשון המשנה וסדרה מפס שיטת מפלמו, והא דקתני מעסקקין אימו עד זמן שחיטה משום דמיכן ואילך מתחיל עבודת היום כלא הפסק, ולא כפיי ריב"א שרולה לפרש מכח אלו הראיות שהיה אז תרומת הדשן בשאר כהנים. ברגלים דנפישי ישראל ונפישי - משפק אנה של המידם למידות מפו מפו מנה מה מה מחום של מידות במו של מידות במידות במידות במידות במידות במידות במי קרבנות ברקתנג' או המידות קריאת הגבר בגעת בו'. וכיון שיש שם רוג קרבנות ורוג העם והיו דוקקין בעורם, היה מנוהר להוליא הדשן, ולהכי מסיק טעמא דמסיק כדקתני כו'. אבל לפי' הקונטרס שלא חלה הטעם אלא בנפיש קרבנות לא אתי שפיר טעם

ררנינו

h) ובערוך ערך אבוב איתא אבוב שהי׳ לשרים גדולים וזמרו ביה אנשים פחותים ואינו ערב להן וכו׳ וכן ל״ל כאן כי ידוע כי דברי הערוך הם דברי קבלה מרבו הר"ח ז"ל וכתב לשונו ממש].

סופו, קול גלגל חמה וקול המונה של רומי וקול הנשמה כשיוצאה מן הגוף.

דמסיק כדקמני כי. ריב"א. והיה קוצו גששע עד ג' פרסאות. וא"מ והמען [תמיד פ"ח מ"ח] מירימו היו שומעין קול גביני כרוז. ומרך ה"י יוסף ברי משה דיומים לאלה ביה שמע עד ירימו, אבל להריפש שת עד עד ג' פרסאות. וא היה לה משמע שלה היה שמעי עד ירימו אבל להריפש שת עד ירימו אבל לה היו שומעין ומבינים (מכח) בהכרוז) אלא עד ג' פרסאות. ואין נראה לרבינו דהא משמע דלא משבה חשיבותא דכה וגדול אלא דהואי חולשא ויממא, ולא קאמר שקול דבריו של כהן גדול היו מבינים ולא של גביני כרוז. וריאה לרבינו שחולקות, והכי נמי פליוגי ההיא דמניא לקמן בפרק טרף בקלפי [לט, ב] וההיא דממיד [שם) דקסני מיריחו היו שומעין קוד שער הגדול שנפחח, ובפרק טרף בקלפי קאמר עד ה' מחומי שבת. ואין לומר דההוא דלקמן בשער (עורה) בהיים שער היכל שהיו פוחסין קודם החמיד, ואין לחלק בין ציר שער הגדול לקול שער הגדול, ועל כן נראה נמי דהגך פליוגי.

מתודה על פרו ביום הכפורים ואמר אנא השם חטאתי וכו׳ ונשמע קולו ביריחו: ואיכא חולשא. דתעניתא: והכא יממא. שאין הקול נשמע